

[Brusvang]

berettiger dem ikke til at bruge ulovlige metoder.

De tillægsspørgsmål, jeg vil stille ministeren, er følgende:

For det første: vil ministeren indrømme, at når den fysiske blokade som sådan er ulovlig, så er truslen om en fysisk blokade, når den er udtalt klart og offentligt, og når der er realiteter bagved, derved at der er placeret det fornødne mandskab fra fagbevægelsen til at gennemføre truslen, i sig selv også ulovlig? Det er det første spørgsmål.

Det næste er: når der foreligger en sådan ulovlig trussel, hvad agter ministeren så at foretage i den anledning?

Det er jo rigtigt, at der her er tale om en politimæssig foranstaltning og indgriben; som i første omgang påhviler den lokale politimester som hans ansvar. Men det ændrer jo ikke, at det er en meget speget sag, hvor politiet godt kan trænge til noget opbakning fra ministeren. Derfor må jeg også spørge, hvis ministeren erkender, at truslen er ulovlig, om selve dette, at man holder et antal politifolk – det kan være 10 mand, eller det kan være 40 mand, det er i og for sig ligegyldigt – sommeren igennem med en meget stor ekstra udgift for skatteyderne til følge, kan være rigtigt. Kan ministeren acceptere det, når selve truslen er ulovlig?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg må sige til hr. Brusvang, at jeg er ikke så overbevist, som han er, om, at en sådan udtalelse – hr. Brusvang sagde, det blev udtalt klart og offentligt – er ulovlig. Der vil givet også kunne være bevismæssige spørgsmål i denne forbindelse. Jeg tror, det er for generel en udtalelse, hr. Brusvang kom med her.

Hr. Brusvang taler om, at politiet trænger til opbakning. Ja men jeg mener, politiet har optrådt korrekt, og det troede jeg egentlig også vi var enige om men den konkrete indsats må afhænge af vurderingen i den enkelte situation. Som jeg sagde før, er jeg sikker på, at politimesteren vil søge at behandle sagen således, at der ikke igennem længere tid vil være behov for tilstedeværelsen af en større politistyrke på Rømhø. Det er min vurdering i øjeblikket: nu må vi se, hvordan det udvikler sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

9) Til **justitsministeren** af:

Wilhelm (VS):

»Hvad er begrundelsen for, at ministeriet ved udvisningen den 21. maj 1979 af en 27-årig dansk gift pakistaner fraveg den hidtidige praksis, hvorefter ombudsmandens ønske om at gennemgå sagens akter har haft opsættende virkning, og kan afgørelsen i dette tilfælde tages som udtryk for, at ministeriet i almindelighed har indledt en ny praksis på dette område?«

(Spm. nr. 1018).

Skriftlig begrundelse.

Før udvisningen sagde ombudsmand Lars Nordskov Nielsen den 20. maj 1979 til dagbladet Politiken: »I alle tidligere sager af denne art har justitsministeriet givet opsættende virkning med hensyn til udvisning, når ombudsmanden har bedt om sagens akter«.

Dette skete alligevel ikke i denne sag. Heller ikke efter at repræsentanter for seks af folketingets partier henstillede til ministeren at følge den hidtidige praksis.

En stramning af denne art – uanset om det begrænses til et enkelt tilfælde eller ministeren har indledt en ny praksis – er så meget mere betænkelig, som politiets og ministeriets administrative fremgangsmåde har udhulet ankemuligheden (to-instans-garantien) på en sådan måde, at den kriminalpolitiske forskningsgruppe under justitsministeriet har betegnet det som lovstridigt og folketingets retsudvalg allerede for to år siden fik løfte om et snarligt regeringsinitiativ med henblik på ændring af udlændinges retsstilling især i forbindelse med udvisning. Senest har ministeren stillet i udsigt, at første delbetænkning fra det hurtigtarbejdende udvalg vil foreligge i august 1979. At skærpe udvisningspraksis et par måneder før, forekommer direkte provokerende.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Efter bestemmelserne i fremmedloven har en klage til justitsministeriet over tilsynets afgørelse i disse tilfælde opsættende virkning, når klagen indgives inden 3 dage efter tilsynets afgørelse. Derimod har en klage til folketingets ombudsmand ikke opsættende